

D'acord amb en Mas Colell.

Fa un parell de mesos vaig publicat un article titulat “**La Treva de la Resiliència**” (veure: <http://www.portella.cat/articles-per-temes/governanca>) on defensava pactar els tres pressupostos. He rebut comentaris en tots els sentits, molts a favor i alguns en contra. Ara m'hi refermo i encara cito més directament en Mas Colell. Com ell ens explica, en Pedro Sánchez en aquests moments té la paella pel mànec. Té la decisió molt fàcil (**estratègia dominant**). Si no li votem els pressupostos, guanya vots (anti-catalans) i nosaltres no hi guanyem res. Res vol dir res! Sols ajudem a podrir més la situació. Si els hi votem, la ciutadania hi surt guanyant i podem recuperar forces, si més no fins al judici.

En Mas Colell també defensa una **estratègia suau**. Ell té els seus arguments, jo n'hi afegixo d'altres. **L'independentisme català** és una revolució, però està lluny de ser una revolució de *sans-culots*, de desesperats que no tenen res a perdre, **és una revolució de classes mitges benestants, educades i amb consciència política i cívica** (els milions dels onze de setembre). Ningú esperi assaltar la Bastilla o cremar palaus d'hivern. La via suau és la que ens dona força a casa, a les espanyes i a Europa. Fora d'aquest marc, tenim mala peça al teler.

Us adjunto l'article d'en Colell amb alguns subratllats meus.

Pep Centelles
6 de gener 2019

L'estratègia dominant

Soc partidari de votar els pressupostos de l'Estat simplement perquè ens convé amb independència del que facin altres actors.

[ANDREU MAS-COLELL](#) 05/01/2019 18:48

El PSC ha manifestat que si s'aproven els pressupostos presentats pel president Sánchez considerarà mirar-se els de la Generalitat. Seria més elegant si fes la simetria: el PSC vota pressupostos a Catalunya si el PDECat i ERC ho fan a Madrid. Ada Colau ja ho va plantejar així pel que fa al pressupost municipal. De tota manera, he de dir que personalment soc partidari de votar els pressupostos de l'Estat. Simplement perquè ens convé amb independència del que facin altres actors. Segons el meu parer, la insistència per part catalana a dir que no es votaran transmet inseguretat i manca d'autoconfiança.

Les pròximes eleccions espanyoles, siguin aquest any o el vinent, seran crítiques per a Catalunya. Tot apunta que “Què fem amb Catalunya?” serà el gran tema. I que s'hi enfrontaran la posició del 155, aquesta vegada necessàriament en versió dura, i la posició del diàleg. Sense avaluar de moment fins on pot arribar, penso que a nosaltres ens convé que guanyi la segona.

A hores d'ara, l'electorat espanyol està dividit ben bé pel mig. Una majoria favorable al diàleg depèn, per tant, de com es mogui el vot un tres o un quatre per cent. És l'electorat que vacil·la, que desitja algun tipus d'entesa, al qual li repugna la mà dura i preferiria estalviar-se-la; és el que si veu perspectives de diàleg i acord pot apreciar que la via del 155 és una via costosa i preferiblement evitable. I és el que pot decidir votar Sánchez en comptes de Rivera o de quedar-se a casa.

Hem de cuidar aquest segment de l'electorat espanyol. Per exemple, votant els pressupostos -que en si mateix ja és un gest- i, en la terminologia d'aquests dies, donant aire a Pedro Sánchez per allargar la legislatura fins al 2020. Aquest període s'hauria d'aprofitar per desplegar el que anomenaré una **estratègia suau**. En l'any dels judicis això no serà senzill, però és plenament compatible amb expressar-se amb els trets propis de les mobilitzacions catalanes: massivament, pacíficament i tranquil·lament. També s'hauria de començar a **parlar de moltes coses amb substància: d'infraestructures, de gestió de l'aeroport o d'hisenda pròpia**. Certament, no de noms d'aeroports.

En aquest punt alguns lectors em consideraran un beneït perquè creuen que aquest 4% de l'electorat espanyol no existeix, o que el diàleg i la negociació no poden portar res satisfactori. Penso que s'equivoquen però també que, beneït o no, l'estratègia suau que proposo és la millor en qualsevol cas. Constitueix el que en **teoria de la decisió** s'anomena una estratègia dominant. Un exemple: si vostè està interessat en un objecte a Sotheby's que està valorat en 1.000 euros, en té prou enviant un missatge a Sotheby's dient que participa en la subhasta i que afegeix un euro a l'oferta màxima de cada moment, amb un límit de 1.000 euros. Aquesta estratègia és dominant perquè és insuperable facin el que facin la resta de participants. Quan es té una estratègia dominant no cal escarrassar-se a pensar gaire en qui són o què fan els contrincants.

L'estratègia suau és dominant perquè, a més de l'espanyola, hi ha dues opinions públiques més que importen: l'europea i la catalana.

L'opinió pública europea, de mitjana, ens vol bé, però ens vol suaus. Ho hem de tenir present. Si preval la via de la restauració del 155, més val que Europa vegi en aquest moviment una opció injustificada, perillosa i indesitjable. Recordem que el context europeu ens va protegir l'1-O i segurament va ser determinant per a la convocatòria ràpida d'eleccions.

En el pitjor dels casos -que torni el 155 i Europa se'n desentengui- l'estratègia suau continua sent la millor perquè també hi ha un segment de l'electorat català que cal cuidar: són els que podrien votar en una direcció o una altra, o quedar-se a casa, parcialment en funció de quin costat percebin que té un esperit més dialogant. Són els que, per exemple, desaprovarien accions parlamentàries que, al seus ulls, busquessin el 155. Qui pensi que amb Espanya no hi ha res a fer però que cal expandir la base haurà de convenir que és bo guanyar-se aquest segment. L'estratègia suau és la que ho pot fer.

He d'admetre una cosa. Segurament l'estratègia suau no és l'òptima per a qui cregui que la independència és possible amb el 50% de suport a Catalunya, **amb una part significativa de l'altre 50% mobilitzada en contra i amb l'estat espanyol en contra**. Però aquest és un escenari de probabilitat zero. Els que, com la CUP, fan veure que s'ho creuen, ho fan estrictament per raons tàctiques.